

Postopač.

Dokaj slabe volje
Gledaš v jasni svet;
Rad bi šel na polje,
Ne pa v šolo spet.

Čmeren si na ráme
Šolsko torbo dél:
Res, od jeze sáme
Jokati bi jél . . .

Čuj, hudó ni toli,
Kakor misliš sam,
A najslabši v šoli —
Kaj te res ni sram?

Drugi, mnogo mlajši
Radi se učé,
Ali ti najrajši
Sam postopaš kjé.

In zató si kazni
Že prebil dovólj,
In zató je v prazni
Glavi slama zgólj.

In če prazna bode
Glava ti vse dní,
Siromak, kaj škode
Boš prebil še ti!

—k.

Pri ožagi.

„**K**aj pa to? Ožaga? Te besede nisem še niti slišal niti bral.“

Tako vas slišim popraševati, otroci ljubi. „Res je to, tudi jaz je še nisem nikjer bral, in vendar v naši vasi ne le da slišite lahko vsaki dan to besedo, ampak lahko si ogledate tudi v resnici ožago, kakeršna je. Ne smete si misliti bogvé kake palače ali tovarne, ki naj bi bila naša ožaga. Bog ne daj! Prestavite se le v duhu z menoj v našo vas na dolnjem konci ribniške doline in pokažem vam jo. Krepko jo mahamo po glavnej cesti do sredi vasi, ali kar nehotè vam obstanejo radovedne oči na odimljeni bajti, ki stoji poleg ceste. Ako smo tako srečni, opazimo, kako se valí sivi dim iz predora na strehi pod sinji nebeški obok. Tù in tam švigne žareč plamen v ta temni curek, a pred vrati, katere je na pólu priprl, krepča se zagoreli strije Jarnejec s pečenim korunom (krompirjem), da se nam nehotè vzbudi slast po tej izvestno ukusnej pečenki. V levej roci drži krevljo, raz čelo pa mu kaplje pot, da moramo sklepati, da mu je pač vroče. Glejte, ljubčeki moji, to je naša ožaga. Da-si je zbita le za silo iz vže začrnelih desák, vendar je ponos našega lončarja, ki se baš hladi pred njo. Tudi meni se je ta ožaga vže zdavnej jako prikupila. Zakaj neki? Le potrpite, kmalu izveste tudi to, samó pozdraviti moramo lončarja in jaz stopim še prej domóv po nekaj lepih korunov. kmalu sem nazaj. —

„Kaj ožigate danes, strije Jarnejec,“ tako ga nagovorim, „vroče vam je vroče, kaj nè, pozna se vam?“

„Vročè vroče, pa še kakó. Mara se vam otrokom, ki takole postavate brez vseh skrbij. I nù, saj sem bil tudi jaz tak, kakor vi. Blažena leta! A zdaj se moramo truditi za vas, pa naj bi si bilo, da bi bili le pridni!“